

[Aksel Larsen.]

føre disse synspunkter ved denne lejlighed, selv om de også kan blive fremført ved andre lejligheder; men jeg gør det også for på baggrund af disse synspunkter at sige til regeringen og til folketinget, at i stedet for at koncentrere sig om medlemskabet i NATO og i stedet for at opretholde et militærvæsen til omkring 1 milliard kroner om året, et militærvæsen, der i bedste fald er nytteløst, i værste fald skadeligt for vort land, skulle man aktivt gøre noget på det udenrigspolitiske område for at forsøge at sikre Danmark, og det kan fornuftigvis kun gøres derved, at man arbejder med på, at det overhovedet ikke kommer til krig. Jeg synes ikke, man skal lade stormagterne forhandle eller undlade at forhandle, uden at et land som Danmark giver sin mening til kende. Jeg tror, at Danmark er i stand til at lade sin røst høre. Jeg tror, at Danmark ikke blot i De Forenede Nationer, men også direkte over for de forskellige stormagter skulle gøre opmærksom på vor store interesse i international afspænding, påbegyndelse af international nedrustning under kontrol, absolut og stedsevarende standsning af alle forsøgsprængninger med atom- og brintvåben, og at man desuden, som det er sagt i den af det ærede medlem hr. Fuglsang foreslåede dagsorden, bør gå positivt ind for den såkaldte Rapackiplan om en atomvåbenfri og militært udtyndet zone i Centraleuropa. Hvordan det end ser ud andre steder på kloden, er jeg bange for, at den største farezone ligger i Europa, og hvis man gennemførte en plan i retning af, hvad udenrigsminister Rapacki har foreslået, tror jeg, at man ville fjerne ganske betydelige faremomenter. Det ville være velgørende, hvis man i Danmark i stedet for at give almindelige redegørelser om det naturlige i, at Danmark samarbejder militært med det Tyskland, hvorfra vi i fortiden ikke har fået noget godt, i hvert fald ikke når dette Tyskland har været bevæbnet, sparede penge til militærvæsenet og koncentrerede sine anstrengelser om Danmarks sikkerhed og tryghed på de områder, jeg her har omtalt.

Jeg gentager, at jeg ikke på baggrund af den redegørelse, vi har fået fra ministe-

ren, og i den situation, landet befinder sig i, kan godkende den af det ærede medlem hr. Per Hækkerup m. fl. foreslåede dagsorden. Jeg må stemme imod den. Kommer den af det ærede medlem hr. Fuglsang foreslåede dagsorden til afstemning, vil jeg stemme for den.

Ordføreren for forespørgerne (Fuglsang):

Når jeg stillede forespørgslen, som jeg har gjort det, og nu senere dagsordensforslaget, var det, fordi jeg ikke alene ønskede en redegørelse, men også og ikke mindre et svar med hensyn til, hvad der skal ske, for det er i høj grad det, der er afgørende. At det her drejer sig om problemer af en mere almen interesse, viser den voldsomme polemik, der har været; den viser, at folk virkelig forstår, at dette er noget, der angår hver eneste af dem, at det er deres skæbne, der spilles om. Derfor mener jeg, at tinget har både ret og pligt til at sige sin mening og ikke blot tage en redegørelse til efterretning. Det, det her drejer sig om, er ikke blot en militær, men også en politisk og i høj grad menneskelig sag, og derfor må det ikke kunne siges én gang til, at vi faktisk ikke vidste, hvor vi kørte hen. Vi må ikke endnu en gang blive stillet over for en fuldbyrdet kendsgerning, og jeg vil derfor opfordre det høje ting til at stemme for det af mig stillede dagsordensforslag.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): I anledning af det ærede medlem hr. Aksel Larsens udtalelser og hans spørgsmål til mig vil jeg gerne sige, at det, sagen i dag drejer sig om, er de ærede medlemmer hr. Alfred Jensens og hr. Fuglsangs forespørgsel; den har jeg besvaret og har dermed taget stilling til en del af det, det ærede medlem spurgte mig om.

Det ærede medlem spurgte mig dernæst om, hvorledes Atlantpagten skulle forstås, og om det ene og det andet forhold i denne forbindelse. Hertil kan jeg svare, at det ærede medlem kender jo faktisk Atlantpagten lige så godt som jeg og ved, hvad den indeholder i så henseende; det er der ikke sket nogen forandring i.

Må jeg til sidst gøre den bemærkning, at vi har oplevet en i hvert fald tilsyneladende splittelse i det kommunistiske parti.